

jsou upraveny zvláštními předpisy jen pro ně platnými (vládní nařízení č. 15/27 Sb. z. a n.), jichž na žalobce jako zaměstnance ve službách soukromé akciové společnosti nelze obdobně vůbec použítí, a to ani za účelem výkladu pojmu udělení definitivy. Pro posouzení důvodnosti žalobního nároku na zaplacení služného za měsíc červenec 1932 stačí uvažovati o tom, jaký význam mělo definitivní ustanovení žalobcovo pro možnost rozvázání služebního poměru výpovědí. Jaký význam měla »definitiva« v jiných směrech, jest pro tento spor nerozhodné. Nebyla-li se žalobcem ujednána smlouva s vyloučením výpovědi nebo s omezením možnosti výpovědi jen za určitých zvláštních předpokladů a nebyla-li s ním ujednána ani zvláštní výpovědní lhůta, byla žalovaná oprávněna rozvázati služební poměr se žalobcem zákonnou výpovědí podle § 1158, poslední odst. obč. zák., a to podle § 1159 a) obč. zák. s výpovědní lhůtou čtyřnedělní (srov. rozhodnutí č. 12359 Sb. n. s.). Tato výpovědní lhůta byla žalovanou nejen zachována, nýbrž byla ještě prodloužena. Ustanovení § 1158, odst. 3 obč. zák. o šestiměsíční lhůtě výpovědní, vyhrazené ovšem jen zaměstnanci, nelze tu vůbec použítí, protože nebylo prokázáno, že byl se žalobcem smluven služební poměr na dobu delší pěti let anebo na dobu života.

Čís. 15367.

Ak je žalovaná konkurzná podstata, aby uznala vlastnícke právo k sume deponovanej u súdu a aby táto suma bola poukázaná do rúk žalobníka bez ohľadu na prípadné nároky žalovanej strany, ide o nárok na vylúčenie veci z konkurznej podstaty podľa § 47 konk. por. a nejde o excindační žalobu podľa § 92 ex. zák., hoci suma tá deponovaná bola v dôsledku exek. zabavenia, ktoré sa stalo na návrh vymahajúcich veriteľov osoby, na ktorú bol neskôr uvalený konkurz.

(Rozh. z 3. septembra 1936, R IV 300/36.)

Čs. erár zabavil v bernej exekúcii pohľadávku firmy Jozef S. na výplatu poistnej sumy 35.000 Kč a suma táto bola uložená do súdneho depozitu. Na firmu Jozef S. bol pozdejšie uvalený konkurz. Žalobníci domáhali sa žalobou, podanou u krajského súdu v U., proti I. konkurznej podstate firmy Jozef S. a II. proti čs. eráru, aby bolo uznané ich vlastnícke právo k uvedenej zabavenej a u súdu deponovanej sume a žiadali, aby táto suma bola poukázaná do ich rúk bez ohľadu na prípadné nároky žalovanej konkurznej podstaty. V r c h n ý s ú d spor z úradnej moci zastavil pre sporu prekážajúcu okolnosť podľa § 180 č. 3 Osp. z toho dôvodu, že pre rozhodnutie sporu je podľa § 92 ex. zák. výlučne príslušný okresný súd. N a j v y š š í s ú d rekurzu žalobníkov dotyčne I. žalovanej konkurznej podstaty vyhovel, napadnuté usnesenie zmenil a vyriekol, že niet sporu prekážajúcej okolnosti podľa § 180 č. 3 Osp. D ô v o d y: Zo žalobného petitu, ktorým sa žalobníci domáhajú uznania svojho vlastníckeho práva k sume, deponovanej u okresného

súdu v M. a poukázania tejto sumy k svojim rukám bez ohľadu na eventuálne nároky žalovanej podstaty, je zřejmé, že žalobníci domáhajú sa vylúčenia vecí z konkurznej podstaty podľa § 47 konk. por., o ktorej otázke patrí rozhodovať podľa hodnoty v smysle § 2 Osp. príslušnému krajskému súdu, ktorá príslušnosť nebola ustanovením § 113 konk. por. dotknutá.

Preto nesprávne zastavil rekurzny súd spor z dôvodu, že rozhodovanie o ňom patrí okresnému súdu, a bolo treba rozhodnúť ako sa stalo výrokom tohoto usnesenia.

Čís. 15368.

K § 1486 obč. zák.

Promlčení pohľadávky na kupní ceně účtované omylem desetinou skutečné částky.

(Rozh. ze dne 4. září 1936, Rv I 2200/34.)

Žalobkyně přednesla, že dodala žalované zboží v ceně 108.570 Kč, že však omylem jej účtovala toliko desetinou, t. j. částkou 10.857 Kč, takže byl účet žalované při této zásilce zatížen o částku 97.713 Kč méně. Zaplacení této částky se žalobkyně domáhá touto žalobou. Proti žalobě namítla žalovaná mimo jiné, že pohledávka ta je promlčena. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Soud první stolice uznal žalovaného povinným účet zapraviti, třebaš promlčecí lhůta dle § 1486 obč. zák. uplynula, vycházejí s právního hlediska, že takové početní omyly se nepromlčují. Nejistil-li tedy procesní soud vědomost žalovaného o sběhlém početním omylu žalobkyně, pak se odvolací soud nedopustil vady řízení nebo rozporu se spisy, když oceňuje samostatně výsledky celého jednání a dokazování v rozsudku vyslovil, že nebylo prokázáno, že by žalovaný věděl, že při výpočtu salda byl účet v neprospěch žalobkyně vypočítán chybně. Náleželo žalobkyni dokázati, že šlo na straně žalované o vědomé využití jejího omylu. Tento důkaz však podán nebyl. Sám objektivní omyl v účtě nestačí, aby po uplynutí promlčecí lhůty mohlo býti požadováno jeho placení ve správné výši. Vždyť nešlo ani o žádný omyl při smlouvě, za který by dle §§ 870 a násl. obč. zák. byl žalovaný jako smluvník případně odpověden a nesl jeho následky. Rozhodnutí nejvyššího soudu, která žalobkyně na prospěch svého právního názoru uvádí, se nehodí na souzený případ, neboť předpokládají určité pozitivní zavinění smluvníka, jehož se dopustil proti druhému při sjednání neb plnění smlouvy uvedením jeho v omyl. V souzeném případě žalovaný však prostě mlčel, aniž se dalo dokázati, že tak činil vědomě s úmyslem využití nevědomosti